Мал. В. ГЛИВЕНКА.

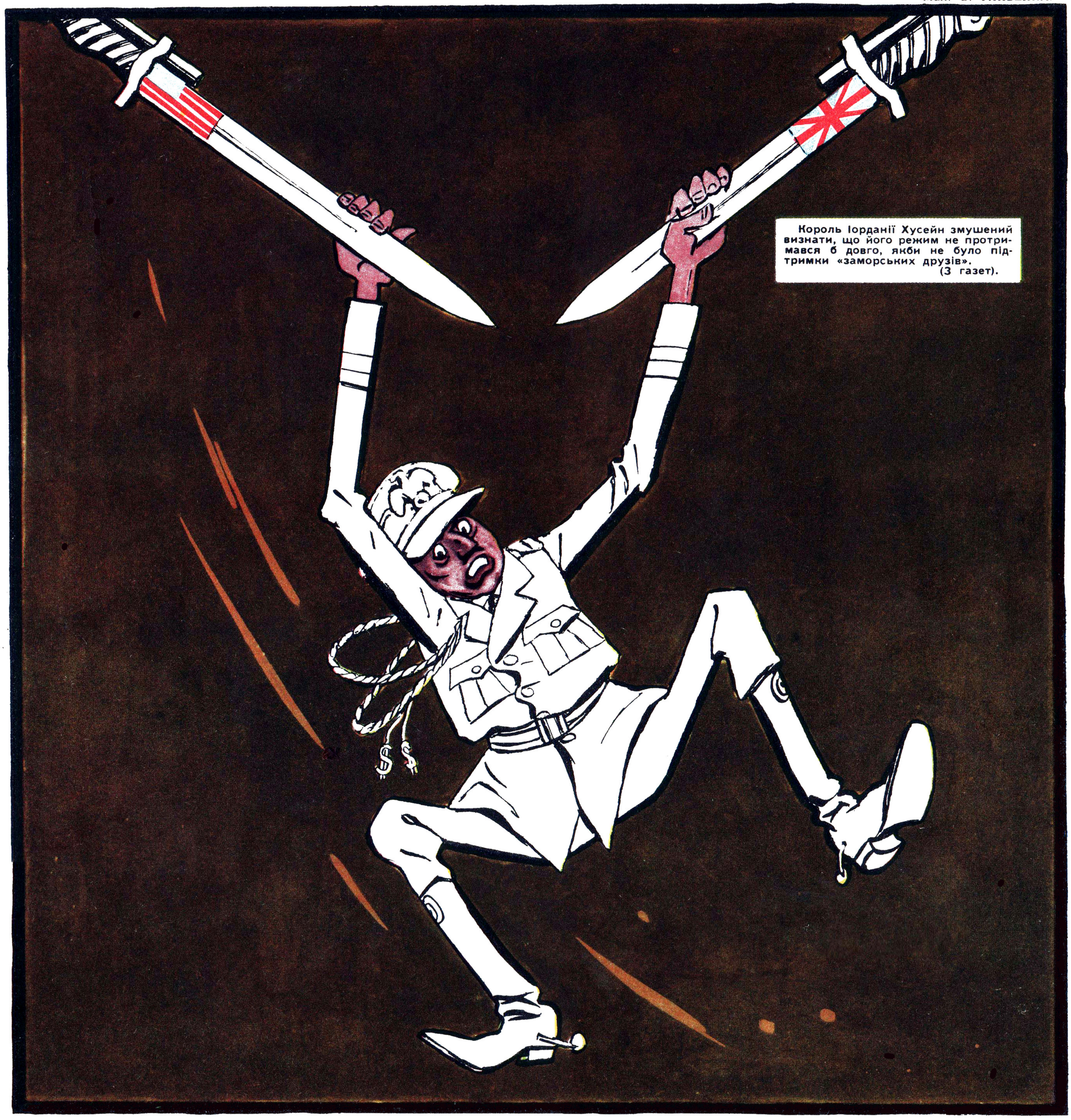

Ой, навряд чи довго так утримається...

ПЕРЕЦЬ

№ 18 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1958

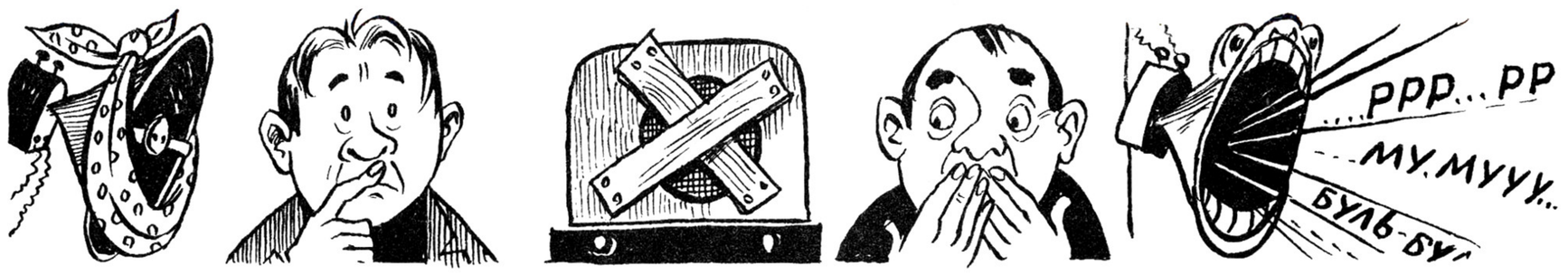

КОЛИ РАДІО НЕ РАДУЄ

Ранок. Прозорий, чудовий ранок. У таку ранкову пору вас завжди по радіо радісно вітають:

— Доброго ранку, товариші! Говорить Київ!

Пречудесна штука радіотрансляція. Усяку новину вчасно передає.

Частенько радіо передає й популярні лекції, фейлетони...

А як заграє музика! Заграє — не влежиш. Почнеш ногами дригати.

Або голосненько гуконуть:

— Відчиніть віконце. Простеліть на долівці ряденце. Простелили? Підніміть праву ногу, підніміть ліву... Зігніть поперека! Зігнули? Тепер вигинайте... Раз, два, три...

Ти попереком крутиш сюди та туди, а тобі славного вальса шпарять: «Я бачив, як вітер берізку зломив...».

Отак уранці спортивно гнешся, вигинаєшся, і тоді цілий день сам ходиш струнко берізкою.

Їй-богу, радіо — чудесна техніка!

* * *

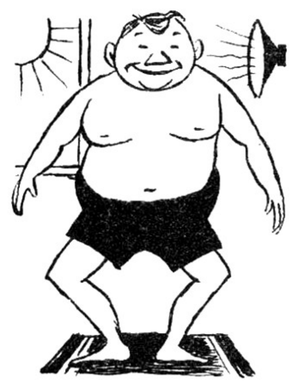

Одного життерадісного дня кум куму й питає:

— Ви чули, кумо, новину?

— Яку саме?

— В Іраку — народна революція. Короля Фейсала скинули.

— Слава тобі господи! Ще одним чортом поменшало. А де ж ви, куме, чули?

— По радіо передали.

— Боже, боже... Який ви, куме, щасливий. Значить, у вас радіо балакає?

— Балакає. Та ще як дзвінко гомонить.

— Заздрю вам, куме. А в мене і в сусідів моїх: Єрмолаєва, Бурлаки, Чернеги, Власенка — мовчить. Не гомонить. А без радіо, куме, як без рук.

— А ви б, кумо, до радіоначальника Шарикова — чого мовчить?

— Казала, куме. І казала, і ходила, і телеграми била. І Шариков мовчить, і радіо мовчить.

Розмова ця відбувалася у колгоспі ім. Сталіна, Мар'янівської сільради, Ширяївського району, Одеської області.

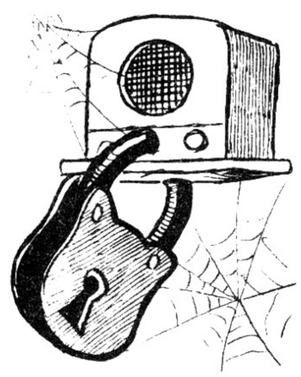

* * *

У колгоспі «Перше травня», Новошепелицького району, Київської області, радіо трохи краще працює. День працює, три дні мовчить.

А потім з ласки начальника райконтори зв'язку т. Протасевича Віктора Леонтійовича більший розгін районне радіо узяло... Три дні не балакає й не гомонить, а три дні знову мовчить.

Віктор Леонтійович — людина скромненька і акуратна. Не дрімає. Балакало радіо, не балакало, а Протасевич грошики за радіо вчасно збирає. Та за одним рипом стягає й з тих колгоспників, у яких і зовсім радіо нема: з Циганенка М. Ф., Шульги Л. Є., Шульги А. Д.

Віктор Леонтійович кажуть:

— Гукаєш — «А куди, ряба, побігла, щоб ти кругом світу бігала!»— плати! Це теж рупор!

* * *

Колгоспники села Зоря, Червоногвардійського району, Кримської області, про своє мовчазне радіо цілу легенду склали. Легенду під назвою: «Ось де собака зарита!»

Коротко розповімо про цей міф. У село Зоря радіопередачі транслювалися по підземному кабелю. Кабель весною перерізали, і радіотрансляція спинилася.

— Чого, питають, радіо не говорить?

— Та якогось, кажуть, «кобеля» чи відрили, чи зарили!

Розплямкали — кабеля невистачає. Колгоспники до начальника райвідділу зв'язку т. Овчаренка: «Дайте кабеля!»

А Овчаренко води в рот набрав. Мовчить. Десятий місяць мовчить. Пора б уже й забалакати.

* * *

Шахтарі селища Голубівка (Кадіївський район, Луганської області) і собі не раз і не два зверталися до начальника радіовузла Буханька Віктора Олександровича.

— Чого наше радіо удень шкварчить, а увечері свистить?

Віктор Олександрович — людина сурйозна і сурйозно відповідає:

—Моєї натури. Я теж або свищу, або пообіцяю та нічого не зроблю.

* * *

Де-де, а на Шумському радіовузлі (Тернопільська область) радіопередачі транслюють точно за графіком.

Колгоспники довколишніх сіл — Тилявки, Жолобків, Забари, Угорського, Залісців та інших — начальника радіовузла т. Гончарука усно і письмово запитували:

— Де ви оцей клятий графік винайшли?

— Який графік?

— Який, який — тижневий! У понеділок — пищить, у вівторок — харчить, у середу — тріщить, у четвер — мовчить, у п'ятницю — щось невиразне бубонить, у суботу — шкварчить, у неділю — бурчить...

— Нема в мене такого графіка, — відповідає т. Гончарук. — У мене інший графік: у понеділок — не приймаю, у вівторок — не пускаю, у середу — обіцяю, у четвер — не обіцяю, у п'ятницю—подалі посилаю, у суботу — «а субота не робота» співаю... Неділя — вихідний день.

Та коли ж уже з області чи навіть з Києва до оцих радіовузлових начальників по радіо тепле словечко промовлять?

Коли?

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

Як з буряківки часом роблять буряківку.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

— Бач, що тут робиться? Треба негайно вживати заходів!

І вжили...

Електро-тяганина

Усе начебто робилося чесно, благородно: будували люди міжколгоспну Ніверську ГЕС (Оринінський район, Хмельницької області) і запросили до участі в будівництві сусідній колгосп «1 Травня».

Колгосп вніс гроші. Хороші гроші — аж 800 тисяч карбованців! За договором, колгосп провів підготовчі роботи, витративши на це 250 тисяч карбованців. Провів і став чекати, поки ГЕС дасть струм.

Нарешті, ГЕС пустили. Було це ще в грудні 1957 р. Засвітилися електричні вогні в кількох селах Оринінського району. Загули, зашуміли електромотори на колгоспних фермах і дворах. І лише в артілі «1 Травня» електрика навіть не блимнула.

Чому?

— А тому, що до вас немає високовольтної лінії, — відповіли керівники Ніверської ГЕС.

Відповіли й одвернулися. Їм, бачите, соромно дивитися людям в очі й признатися, що не лінія є причиною. Справа в тому, що колгосп «1 Травня» — «чужий» колгосп. Він «живе» у Скала-Подільському районі, Тернопільської області, а не в Оринінському, де розташовано Ніверську ГЕС.

До «своїх» колгоспів, навіть до найбільш віддалених, лінії електропередачі давно протягнуто, а до «чужого» колгоспу, хоч він і розташований під самим боком, тягнуть-тягнуть, а протягти не можуть.

Ой, здається, не ту лінію тягнуть шановні оринінці!..

ПРО УДОБРЕННЯ ШПАЛ

Яке це добро — мінеральні добрива! Хто не знає, яка з них користь велика, як щедро вони платять хорошим господарям за прихильне ставлення до себе!

— Юринда!

Так про добрива сказати може тільки бовдуряка з тих, що у вузеньких голубеньких штанцях, світом нудячи, сновигають вулицями деяких наших міст.

А голова колгоспу може так сказати про добрива? Як ви гадаєте?

«Ні — заперечите ви, — того голову, який ляпне таку дурницю, слід у музей спровадити, як рідкісний екземпляр безгосподарника й неука!»

На жаль, не так це.

«Руками й ногами відбиваються деякі голови від мінеральних добрив, які прибувають на адреси колгоспів, — пише в редакцію інженер вантажної служби Донецької залізниці І. Ф. Максимович. — На Харківщині, на Дніпропетровщині, у Сталінській і Луганській областях на багатьох станціях лежать гори добрив. Лише по нашій залізниці їх набралося понад 200 вагонів»...

Чим же виправдують своє кричуще недбальство голови колгоспів? У більшості випадків вони просто сопуть мовчки та очима кліпають. Бо що тут скажеш?

Один тільки голова колгоспу «Україна» (з Ново-Світлівського району, Луганської області) т. Цимбал виправдався переконливо та ще й у письмовій формі. Він двинув таку ноту:

«Начальникові Будьоннівського роз'їзду.

Находящийся гіпс на роз'їзді вивозить не будемо за непридатністю — который лежить другий рік».

Отаке-то діло. Чухались, м'ялися, доки добро пропало, а потім гордо носи відвернули від нього: непридатне...

З року в рік щедро удобрюються території станцій і роз'їздів. Скоро вже від щедрості такої шпали почнуть гілляки відпускати. А тим часом у багатьох обласних управліннях сільського господарства точаться добрі розмови про ті добрива.

І більше нічого...

РЕСТОРАН І ШКОЛА

Бориспільські організації (на Київщині) і батьки учнів довго билися над тим, щоб почати будівництво нового приміщення школи № 6. І добилися.

Споруджувати школу було доручено будівельному управлінню № 2, яке міститься у Переяслав-Хмельницькому.

Почалася робота під керівництвом техніка Бушлі. Викопали траншеї під фундамент і взялися закладати в них залізобетонні плити. Закладали косо, криво і не дуже живо.

Нагодився головний інженер будівельного управління Шевченко Йосип Сидорович. Нагодився, подивився і наказав: «Плити повитягати і заново позакладати».

Витягали і заново закладали аж три місяці. На будівництво школи вже витрачено 275.000 крб., а дивитися нема на що.

Начальник будівельного управління № 2 Христофоров Петро Харлампійович часто до цього будівництва їде, але ніяк доїхати не може, бо ресторан шлях перетинає. Оце зачепиться разом з виконробом Хоменком А. Г. за той ресторан — і ні з місця!

Виходить, що є зв'язок навіть між школою і рестораном. Тільки не на користь школи.

...НА ВСІ ЗАСТАВКИ

Про таких кажуть: як балакати — так і в п'ять лантухів не вбереш, а як до діла — то і в торбинку складеш, ще й мотузкою перев'яжеш.

Послухаєш завідуючого Приморським районним відділом комунального господарства т. Бондарчука і головного інженера цієї установи т. Якубця — серце радіє. До чого ж беручкі люди! Не встигла до них скарга надійти, як, — будь ласка! — все уже зроблено.

«Повідомляємо, — пишуть Бондарчук і Якубець, — що ремонт ринв і риштаків у будинку № 97 по вул. Малиновського зроблено».

Насправді все це, м'яко кажучи, не відповідає дійсності. До ремонту в будинку № 97 ніхто ще й не думав братись.

Або таке. Робітники заводу ім. Жовтневої революції споруджують власними силами будинки в селищі Лузанівці. Всі роботи їм доводиться виконувати вручну, бо кран тут лежить розібраний.

Одержавши про це скаргу, начальник транспортного цеху заводу Іржевський негайно («ми не бюрократи!») повідомив, що бригада монтажників уже приступила до складання крана і через кілька днів він почне працювати.

Але ось що пишуть з цього приводу робітники:

«Ми, забудовники, не уявляємо собі, як може доросла людина так безсоромно замилювати очі. Не тільки ніхто не приступав до монтажу крана, але й підкранових колій досі нема».

І хоч достеменно відомо, що і Приморський район, і завод ім. Жовтневої революції — в Одесі, так і хочеться запитати Бондарчука, Якубця та Іржевського:

— А ви часом не з Брехунівки?

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

ПЕРУКАР-ХУЛІГАН

Він хильнув таку чарчину,
Що пропив свою чуприну.
То до нього стригтись бігли,
А тепер його постригли.

В. МАНАЄНКОВ.

м. Острог,
Ровенської області.

МОТРИНА «ХВОРОБА»

«Не піду сьогодні в поле» —
Тільки й чуть від Мотрі.
Щось у боці, каже, коле,
Та не знає, в котрім.

В. НЄМЧЕНКО.

м. Березівка,
Одеської області.

ЗАГРЕБА-КООПЕРАТОР

Як поставили Загребу
Головою ССТ,
Впала стеля у крамниці,
А в Загреби дім росте.

М. НЕТЕСА.

м. Лубни,
Полтавської області.

ЗАНЯТТЯ В РОЗПАЛІ

Мал. А. БРУСИЛОВСЬКОГО (Харків).

— Ти куди?
— До школи танців. А ти?
— До косметичного інституту.

СКАРГА БИЧКА АЗОВСЬКОГО

— Здрастуй, сестрице! — вигукнув рановранці кругленький бичок. — Як це ти в наших водах опинилася? Чи, може, якийсь хижак за тобою женеться?

Глибоко зітхнула сестриця і слізно скаржитись почала:

«Важкі часи для нас настали. Не від хорошого життя я з Казантіпської затоки, що в Азовському морі, до Керчі приплила. Як тобі відомо, нас, бичків, майже цілий рік виловлюють. Тільки тоді нам передишка буває, як нерест починається.

Ось і цього року 15 травня підійшло. Заборонили нас з цього дня ловити. Та не встигли ми нерест почати, як лихо прийшло. Глянули ми на море, — і зябри нам звело. Ідуть на нас риболовецькі судна: «Вільний», «Керч», «Дружній», «Зубатка» — всіх не запам'ятаєш. І почали рибалки вигрібати нас величезними драгами вдень і вночі. Та ще й примовляють: «Не турбуйтеся, бички, це ми експерименти робимо, нове риболовецьке знаряддя випробовуємо».

Днів з десять каламутили вони воду, а потім десь пішли. Заспокоїлось риб'яче царство, — можна буде нереститися, молодь розводити. Еге, не те було! За кілька днів знову риболовецька флотилія з'явилася. Кажуть, що послав її сам керуючий рибтрестом т. Чуприна. Як видно, сподобались йому оті експерименти. Виловили нас видимо-невидимо і знову десь пішли.

Сидимо ми на дні морському і від страху хвостиками поворухнути боїмось. Ну, думаємо, оце так нерестова заборона! Тільки отак подумали, аж дивимось — знову судна йдуть і нашого брата вигрібають. Та такі вже раді оті рибалочки-рибомори. Кажуть: план виконаємо, премії ухопимо.

І командирували оце мене до Керченської рибоохорони, щоб я запитала, коли ж вона нас охороняти-оберігати буде? А не доб'юся в Керчі толку, то подамся до самого начальника Укрдержрибводу т. Осадчого та й запитаю, чи буде, нарешті, порядок та й на синьому морі на Азовському?»

Скаргу записав
І. МОРСЬКИЙ.

м. Керч.

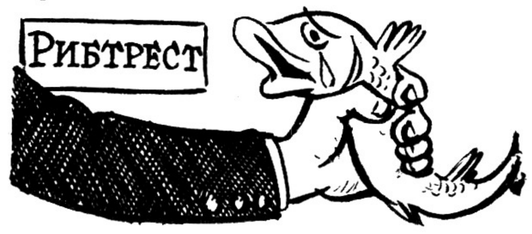

ЇХАТИ ТАК ЇХАТИ!

Наспівуючи якусь бадьору пісеньку, головний кондуктор Козятинського резерву Південно-Західної залізниці Баладурін підійшов до приміського поїзда № 131 і рішуче наказав машиністові:

— Поїхали!

На станції Мотовилівка чекало чимало пасажирів. Та не встиг машиніст зупинити паровоза, як Баладурін знову вигукнув:

— Поїхали!

І поїзд рушив далі, залишивши оторопілих пасажирів на пероні.

— Стій, стій! — закричав черговий по станції. Але Баладурін тільки ручкою помахав йому на прощання.

Лише після того, як черговий наказав закрити вихідний сигнал, поїзд зупинився. З допомогою начальника станції т. Сиваковського вдалося благополучно посадити пасажирів. Та Баладурін не вгамовувався:

— Ч-ч-чому зупинили? Я бажаю їхати!

— Та ви ж п'яні! Хіба можна в такому стані вести пасажирський поїзд, — обурювався начальник станції.

— Ніч-ч-чого преп-п-подібного! Я тверезий, як хлющ.

«Їхати так їхати», — сказав колись папуга, якого кішка тягла за хвіст. «Їхати так їхати», — каже Баладурін, якого нестримно тягнуть вперед винні пари.

Чи далеко він так заїде?

ТЕМНА СПРАВА

У т. Митракова солідна посада: він директор Дніпропетровської обласної контори «Укрсільелектробуду». Як директор, він укладає з організаціями договори на електрифікацію колгоспів і сіл.

Уклав він такий договір і з колгоспом «Пам'ять Леніна» (Синельниківський район). Власноручним підписом ствердив, що за хороші гроші — за 75 тисяч карбованців — очолювана ним контора прокладе високовольтну лінію до с. Успенівки. Нахвалявся, що буквально залле село електрикою.

Незабаром колгоспники переконалися, що т. Митраков і справді добре вміє заливати. Язиком! Бо як тільки дійшло до діла, електрифікатори зачепилися за якийсь пень і почали через той пень «тягати колоду». Тягали аж до листопада 1957 року, а після того зникли і носа більше в Успенівку не показують.

Не стало електрифікаторів, не стало і кругленької суми в колгоспній касі. Залишилися тільки каганці й гасові лампи, якими користувалися колгоспники до того, як зв'язалися з тими електрифікаторами.

Поганенько світять каганці, але й при їхньому світлі добре видно, що то за електрифікатори сидять у конторі, якою керує т. Митраков.

ГРОШІ З-ПІД ЗЕМЛІ

Було це в квітні 1957 року. На подвір'я Звенигородської бази райспоживспілки (Черкащина) прибули працівники Звенигородської геологорозвідувальної партії на чолі з своїм керівником т. Северином. Товариш Северин глибокодумно ткнув пальцем у небо, потім у землю і подав команду:

— Тут копати!

Копав, копав т. Северин криниченьку неділеньку-дві, а потім зібрав інструмент і подався додому.

— А вода? — спитали працівники райспоживспілки. — Ви ж гроші за свердловину одержали!

— Вода мусить бути, — авторитетно заявив т. Северин. — Поставте насоса й качайте.

Качали насосом півмісяця. Спалили 500 літрів бензину і викачали аж... 100 літрів води. Більше в криниці не було ані ріски.

— Це ми, мабуть, проскочили джерело, — заспокоїв т. Северин кооператорів. — Не хвилюйтесь. У серпні ми вам проб'ємо нову свердловину.

У серпні т. Северин присягнув, що почне бурити у вересні. А коли настав жовтень, попросив зачекати до весни.

Навесні керівник геологорозвідувальної партії і слухати кооператорів відмовився.

— Який ще там новий колодязь? — обурився він. — Яка вода? Ми ж вам воду дали.

І дав зрозуміти, що йому ніколи теревені розводити: у нього — договори, йому ще треба копати колодязі в інших організаціях, підприємствах і колгоспах.

Ділова, видно, людина цей Северин. Він уже як підрядився копати, то обов'язково докопається.

Як не до води, то до каси.

ЦЕ БУЛО В ДРОГОБИЧІ...

В обласному виконкомі
Йшла нарада ділова,
Гостро ставились питання,
Градом сипались слова,

Заливались промовці,
Як співучі солов'ї:
— Дайте нам дренажні труби —
Піднесуться врожаї!

На цегельному заводі
Потім добре діло йшло:
Цілі гори труб дренажних
Там нароблено було.

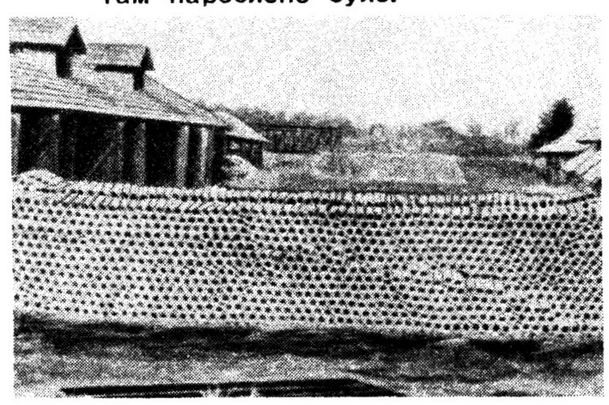

Рік минув...
Лежать ті труби
На подвір'ї в штабелях
Замість того, щоб робити
Добре діло на полях.

Згідно рішення наради
Пропадають тисячі...

В обласному виконкомі
Відтрубили «трубачі».

Г. ПАВЛЕНКО.

ЗІБРАЛАСЯ КУМПАНІЯ...

НІЧНІ ГОСТІ

Цієї ночі на Новоград-Волинському заводі ім. Сталіна творилося щось таке, як ото буває у пригодницьких фільмах.

Далеко за північ до заводської огорожі тихо підкотив мотоцикл. Двоє невідомих перемахнули через паркан і попрямували до ливарного цеху. В одного в руках була пляшка, у другого — пакунок.

Хто вони?

При місяці це були якісь таємничі фігури. А при електричному світлі все стало ясним. Виявилося, що цієї пізньої ночі до ливарного цеху прийшли не якісь там невідомі особи, а свої люди — заводські робітники Василь Володимирович Загривий та Олексій Данилович Забєлін. Принесли вони з собою не бензин і не динаміт, а горілку і закуску. Забралися вони до ливарного цеху, щоб випити у товаристві знайомих дівчат, які саме тоді працювали.

Згадуючи цю пригоду, голова заводського комітету профспілки т. Орлов обурюється:

— О другій годині ночі влаштувати п'яну гулянку... До цього треба додуматись!..

Секретар партбюро т. Кривицький поділяє його обурення:

— Люди одружені і туди ж — з горілкою до дівчат...

А те, що п'яну гулянку було влаштовано на заводі у ливарному цеху, — це ні голову, ні секретаря не обурило.

КЛЮЧІ ДО СЕРЦЯ

Нічних гульвіс гостро засудили заводські вантажники.

— Ну й барани! — заявив Павло Андрійович Євпак. — Їм обов'язково треба пертися з горілкою на завод.

— Та ще куди! В цех! — підтримав його Микола Степанович Гордійчук.

— Щоб усі бачили! — обурився Костянтин Іванович Климець.

А Іван Іванович Любченко розсудливо зауважив:

— Не могли зайти до їдальні і там культурненько закусити.

У заводській їдальні людей справді обслуговують культурно. На столах — чисті скатерті. Поміж столами бігають офіціантки у білосніжних фартушках. Хочете — принесуть вам гаряченький обід з кухні, а не хочете обідати — подадуть щонебудь з буфету. Їжте, скільки вашій душі хочеться. Але, коли душі захочеться ще й чарки, то даруйте: горілки в їдальні не продають — заборонено.

Не продають, але свою, куплену десь в іншому місці, горілку можете пити, скільки влізе.

До речі, далеко ходити по горілку не доводиться. Вона тут, під боком, за кілька кроків від їдальні, на полицях заводського продовольчого магазина.

Ідучи обідати, вантажники Любченко, Євпак, Гордійчук і Климець частенько сюди й завертають. До їдальні вони, як правило, заходять, несучи за пазухою не камінь, а щось більш істотне, від чого самі іноді каменем падають під столи.

Прихопивши того, що в магазині продають тільки «на винос», тут звеселяють себе і робітники інших цехів. Іноді, не дуже твердо тримаючись на ногах, з'являються і зникають начальники цехів Іван Микитович Кузьменко і Олександр Іванович Польський. Але завжди, при всякій солідній випивці на почесному місці незмінно возсідає Володимир Васильович Грицюк.

Володимир Васильович працює на заводі завідуючим складом матеріально-технічних цінностей. Для певної категорії людей найбільшою цінністю на цьому складі є сам Грицюк. Вони виявляють до нього найвищі ознаки пошани й любові. Бо саме йому, п'яничці, довірено профспілкову касу взаємодопомоги.

Трапляється, що якась весела компанія п'є, гуляє в заводській їдальні і догулюється до того, що вже й розрахуватися нічим. Тоді хтось, у кого ще не зовсім відняло мову, дзвонить на склад:

— Грицюк, Грицюк, до телят!

У Володимира Васильовича Грицюка ніженьки не болять, коли пахне «молочком від скаженої корови». Він загрібає все, що лежить у касі, і стрімголов мчить на тривожний сигнал горілчаних побратимів.

Так уже здавна заведено. Скарбник каси взаємодопомоги завжди постачає п'яничкам громадські гроші на горілку, а вони за це безплатно частують його.

Допомога за допомогу.

На те ж у Володимира Васильовича Грицюка і ключі від каси взаємодопомоги!..

І СНОМ, І ДУХОМ

— Де Ковернєв?.. Ви не бачили Ковернєва?..

Сам директор заводу з ніг збився, шукаючи Ковернєва, а він — наче крізь землю провалився.

Ковернєв — шофер машини, завантаженої деталями, яких нетерпляче ждуть робітники складального цеху. Нема деталей — нема роботи.

То, може, взяти деталі на плечі і самим перенести їх?

Складальники так і роблять.

Проходячи повз пилораму, вони раптом здивовано зупиняються: рама стоїть без руху, а ревище від неї йде таке, наче одночасно пиляють десять колод.

Заглянувши під раму, робітники починають реготати:

— Та це ж Ковернєв хропе!

За хвилину Ковернєв уже сидить за кермом. Він сидить, а машина мчить, петляючи, ніби її заправили не бензином, а коньяком. А проте без коньяку тут не обійшлося.

Коньяком добре заправився сам шофер машини. От тільки він не пам'ятає, коли заправлявся: вчора увечері чи сьогодні вранці. Йому могли б підказати слюсар складального цеху Олександр Матвєєв або свердлильник Василь Левченко. Але ні Матвєєва, ні Левченка на роботі нема. Вчора пили, а сьогодні на похмілля підмітають тротуар під наглядом міліціонера.

Отак іноді закінчуються п'яні баталії: для кого — безжурним сном під пилорамою, а для кого — пилодрамою.

СЛОВО НАДАЄТЬСЯ...

Хай тільки ніхто не подумає, що на заводі занадто вже панькаються з п'яничками — порушниками трудової дисципліни. Їх цього року вже раз «пропобляли» на профспілкових зборах. Партбюро теж «загострювало питання» про них на одному з своїх засідань.

А оце недавно на комсомольських зборах проти порушників трудової дисципліни з запальною промовою виступив сам директор заводу. Промова була до того насичена художніми образами, що дівчатам довелося відразу ж позатикати вуха.

Чим запальніше говорив директор, тим більше галасу ставало в залі. Президія здивовано витріщила очі на промовця, але промовець нічого не бачив, нічого не чув, а все говорив та говорив... І верз таке, від чого не тільки вуха слухачів, а й стіни, мабуть, червоніли.

Довелося урізати регламент Олександру Федоровичу Лісовому. Так і зійшов він з трибуни, не сказавши і половини того, що збирався сказати.

Одним словом, виступ директора не вдався.

А через віщо?

Через неї!

Вона в усьому винна. Вона йому свиню підклала! Ота пляшка, з якої він перед виступом добре хильнув для піднесення настрою.

Тепер, кажуть, Олександр Федорович як побачить пляшку з білою головкою, так зразу й починає плюватися:

— Ти ж, — каже, — мене підманула, ти ж мене підвела...

А хіба ж тільки одного його?

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Новоград-Волинський,
завод ім. Сталіна.

ЗВИЧКА — ДРУГА НАТУРА, або...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

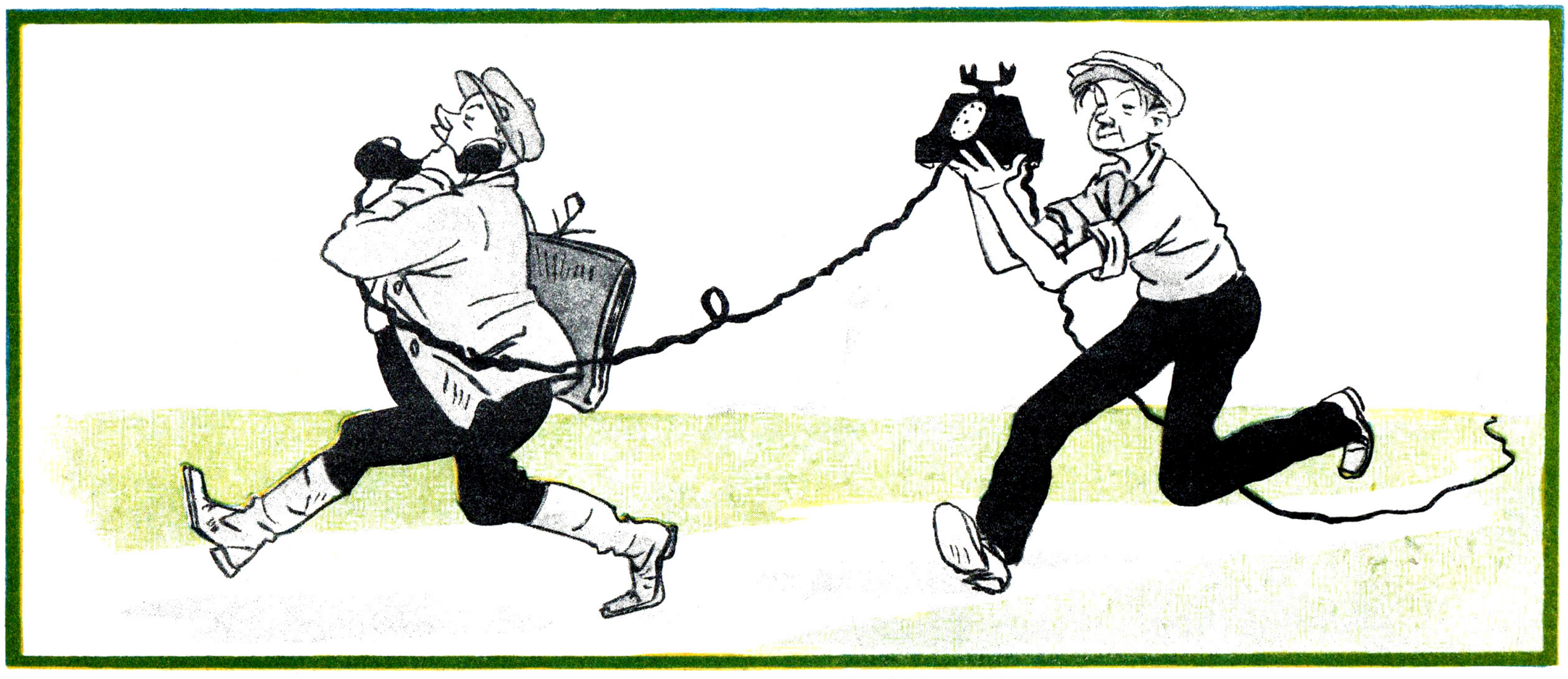

...БЕЗ ВІДРИВУ ВІД ТЕЛЕФОНУ

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків).

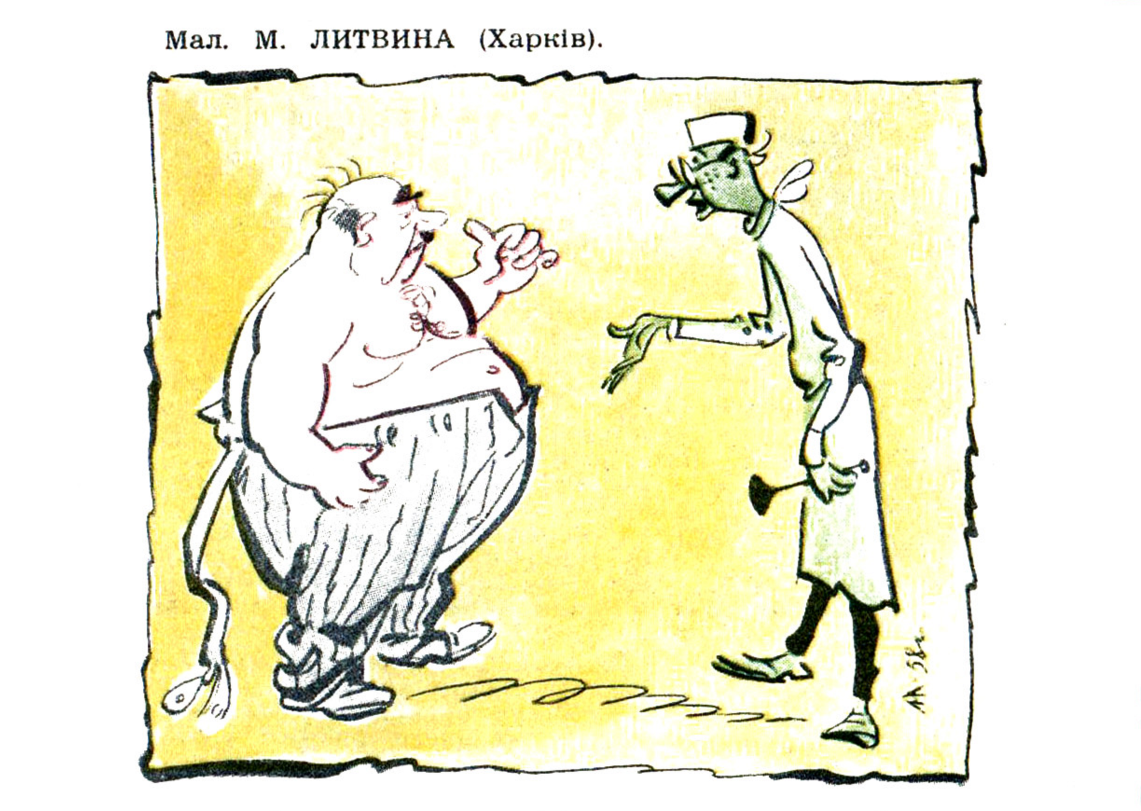

— А ви ранкову фіззарядку робите?
— Аякже! Я доручив її своєму заступникові.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

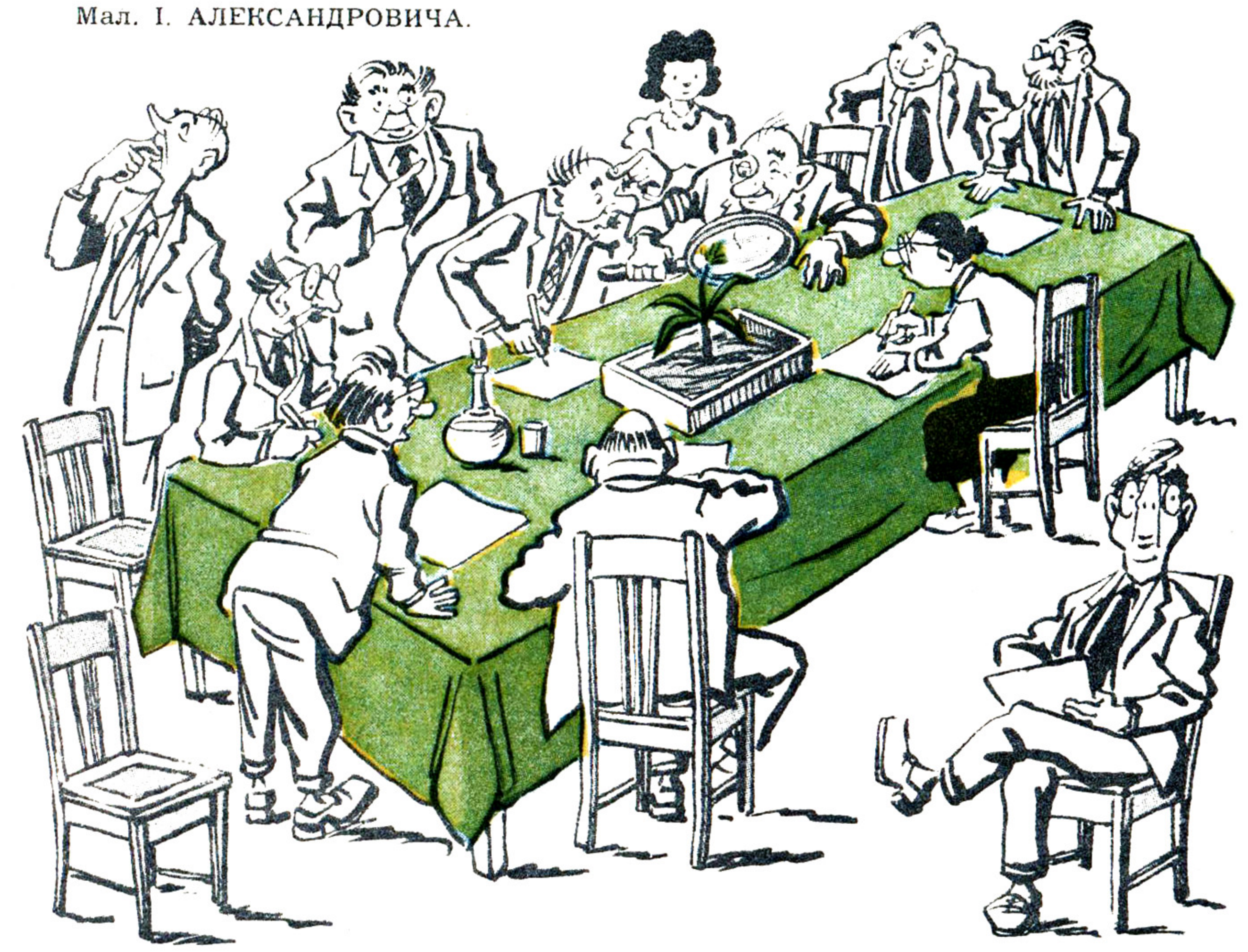

Поле діяльності одного науково-дослідного інституту.

Останній могіканець

НАША машина зупинилася край села біля самісінького сільського буфету. Чи то машина у шофера була привченою зупинятися біля кожного буфету, чи справді щось зіпсувалося в моторі, але довелось зробити вимушену зупинку. Не встигли ми вилізти з машини і розім'яти ноги, як до нас підійшов кремезний здоровань і — з усього було видно — неабиякий оптиміст. Перед цим він сидів на лавочці біля буфету і з цікавістю позирав на нас.

— Добрий вечір! Тимофій Кирилович Вантюх, — привітався і відрекомендувався оптиміст. Ми відповіли, і між нами, з одного боку, та Вантюхом, з другого боку, зав'язалася невимушена розмова. Власне кажучи, розмовляв Вантюх, а ми відповідали на його численні запитання. У Тимофія Кириловича був неабиякий талант інтерв'юера. Інтерв'ю він брав майстерно. Крім того, в ньому нудьгували елементи таланту слідчого. Про це ми поспішили сказати своєму новому знайомому. Він сприйняв це за похвалу, скромно посміхнувся і повідав нам таку історію:

— Знаєте, це в мене професійне. Професія колись у мене така була. Це ще за доброї пам'яті голови Бухала. Хороший голова був, треба вам сказати. Перевели чоловіка на поніженіє. А хороший голова був. Всі мужчини у Бухала на руководящих посадах були. Цінував він свою кадру. О, цінував! Кожен на своєму місці був. У мене, наприклад, була посада референта-радника. Оце й було моє робоче місце! Аякже! Сорок п'ять трудоднів на місяць як льоду мав.

— В чому ж полягали ваші обов'язки? — запитали ми, здивовані.

— Е-е, в чому! Важливі у мене обов'язки були. Економіку, так би мовити, колгоспну зміцнював. Ціни на всіх базарах і ярмарках в радіусі ста п'ятдесяти кілометрів знав. І уявіть собі, не сходячи з цього місця. От ви прикиньте, скільки автомашин за день прошмигне повз наш буфет? Ваша сьогодні сімдесят шоста. А бувають дні, коли більше ста машин проходить за день повз наш буфет. І кожна друга біля буфету зупиняється. На дуже зручному місці наш буфет стоїть. Ну, а на кожній машині, звичайно, бабів з кошиками, як сорок на тину.

Поки шофер у буфеті заправляється, моє завдання в контакт з бабами вступити. Це не важко, баби ж народ язикатий, їх хлібом не годуй, а дай побалакати. Я тут швиденько блокнот з кишені — раз, олівець — два і починаю це, як ви його називаєте, інтерв'ю. Звідки, куди їдете, що продавали, що почому. І так до вечора у мене вже ясна картина. Яйця в Пилипківцях дорожчі на півтора

карбованця, зате капуста дешевша. Капуста дорожча в Почапинцях, її туди треба везти. А молоко в Яструбівку на базар, а картоплю в Крижанівку, а сметану в Ладижинці. Все, все до останньої копійки, всі ціни, всі продукти, все в блокнотик нотую. А ввечері — доповідну записку на ім'я голови товариша Бухала. Ех, комерческий талант був у чоловіка. Правління, правда, йому заважало розвернутися, а то б він великих ділов наробив. А кадру свою товариш Бухало любив і цінував. Ех, скільки штатних одиниць було в колгоспі! От приятель мій, Гордій Лемішка, працював старшим інспектором над сторожами. І заступника мав. Увечері слідкували, щоб діди наші не куняли на сторожі. Культурна робота була у Гордія. Сократили. Пішов на поніженіє. Такому чоловікові, інспекторові колишньому, теперішній голова кайло дав у руки, в шляхову бригаду послав працювати. О-о, теперішній голова, то не чоловік, а звір лютий. Не вміє кадру цінувати, всіх спустив на поніженіє. А раніше, при Бухалові, порядок був. Денис Окраєць — інспектором по водовозних бочках працював, Охрім Слимак — ревізором по збору курячого послідУ, Сидір Полудрабок — за овечий гній відповідав. Кожний, кожний своє місце мав. Так би мовити, штатні одиниці на трудоднях. В Олекси Гоцацури хороша робота була. Працював Олекса уповноваженим по збору сировини для виготовлення опудал. Все йшло добре, з роботою чоловік справлявся, ніяких стягнень і розтрат не мав — так і його усунули, спустили на поніженіє. А скільки експедиторів було при Бухалові! Всіх і не перелічити. По сметані — окремий, по капусті — окремий, по огірках — теж окремий. З одного боку подивишся — ніби й забагато їх, а з другого боку — спеціалісти! Їздили, хто куди, машини без діла не стояли, і все завдяки мені ж таки, бо всі відомості у мене. Добрий прибуток приносили, тільки сам не знаю, чи то так бухгалтерія погано рахувала, чи яка-небудь інша причина, але на рахунок мало відкладалося.

Ех, тепер як згадаєш, що то за життя було, аж серце з того жалю стискається. Не вміли ми цінувати товариша Бухала, не вберегли його. А теперішній голова, що? Не розуміє він того, що з сапою, чи з лопатою, чи навіть з тим самим кайлом може перша-ліпша баба справлятися, а в нас робота складна. Тут першу-ліпшу бабу не поставиш. От і мені... Думаєте, затвердив мене новий голова як штатну одиницю? А дзуськи! Ламаного трудодня за мої відомості не дав. Сиджу так за звичкою, ніхто навіть в руку не плюне. Та ще й кожного вечора на засідання правління викликають, страмлять перед людьми, ніби я хтозна який грішник. Кажуть: «Ти останній могіканець (колись такі стародавні арапи були), всі твої товаришочки вже до місця опреділені, а ти ходиш, як неприкаяний, роботи собі знайти не можеш. Хочеш їздовим ставай, хочеш скотарем, а то в шляхову бригаду». Ходиш! Ніби я ходжу! Я сиджу там, де мені сидіти належить, на посту своєму. Професія у мене така. Ех, нема життя! Нема, нема, і не говоріть мені нічого. А колись як було! Бувало зберемося всі компанією, всі відповідальні щтатні одиниці отут-таки, біля буфету, скинемося по червінцеві, та по чарці, та по другій! Ого-го-го! Пісні підуть, розмови різні культурні, про що ти тільки не хочеш розмовляти. Регіт стояв такий, що аж шибки в буфеті деренчали. Минулося... Все за водою пішло. Тепер хто з кайлом, хто з сапою, хто на конюшні. О, і по мою душу йдуть! Бачите? І так щовечора.

До нас справді наближалася дівчина в біленькій хустці. Вигляд вона мала дуже офіційний, це безперечно була дівчина-виконавець.

— Дядьку Тимофію, — сказала вона, привітавшись, — вас голова на засідання правління кличе.

Вантюх скривився, мляво кивнув нам і поплівся, човгаючи ногами, за дівчиною.

...Через кілька днів ми знову під'їздили до цього села. Якась знайома постать стояла з лопатою на межі бурякової плантації. Під'їхали ближче — так і є, Тимофій Вантюх рівчака копає. Сердега... Певно-таки «спустили на поніженіє» останнього «могіканця».

Микола БІЛКУН.

У колгоспі «Червона зірка» (голова т. Кучеренко), Володарського району на Київщині, клуб засипано зерном.

Мал. К. ЗАРУБИ.

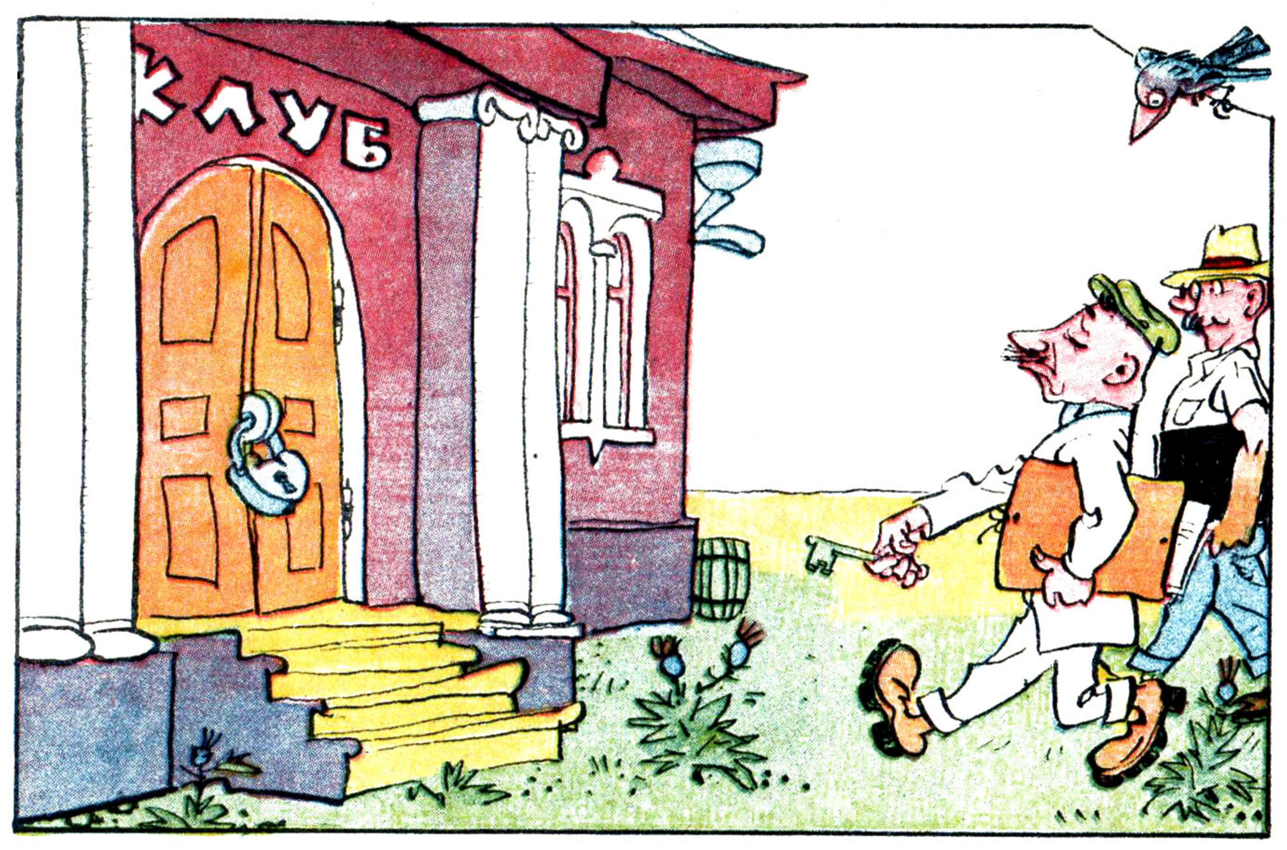

— А тепер давайте заглянемо у ваш клуб.

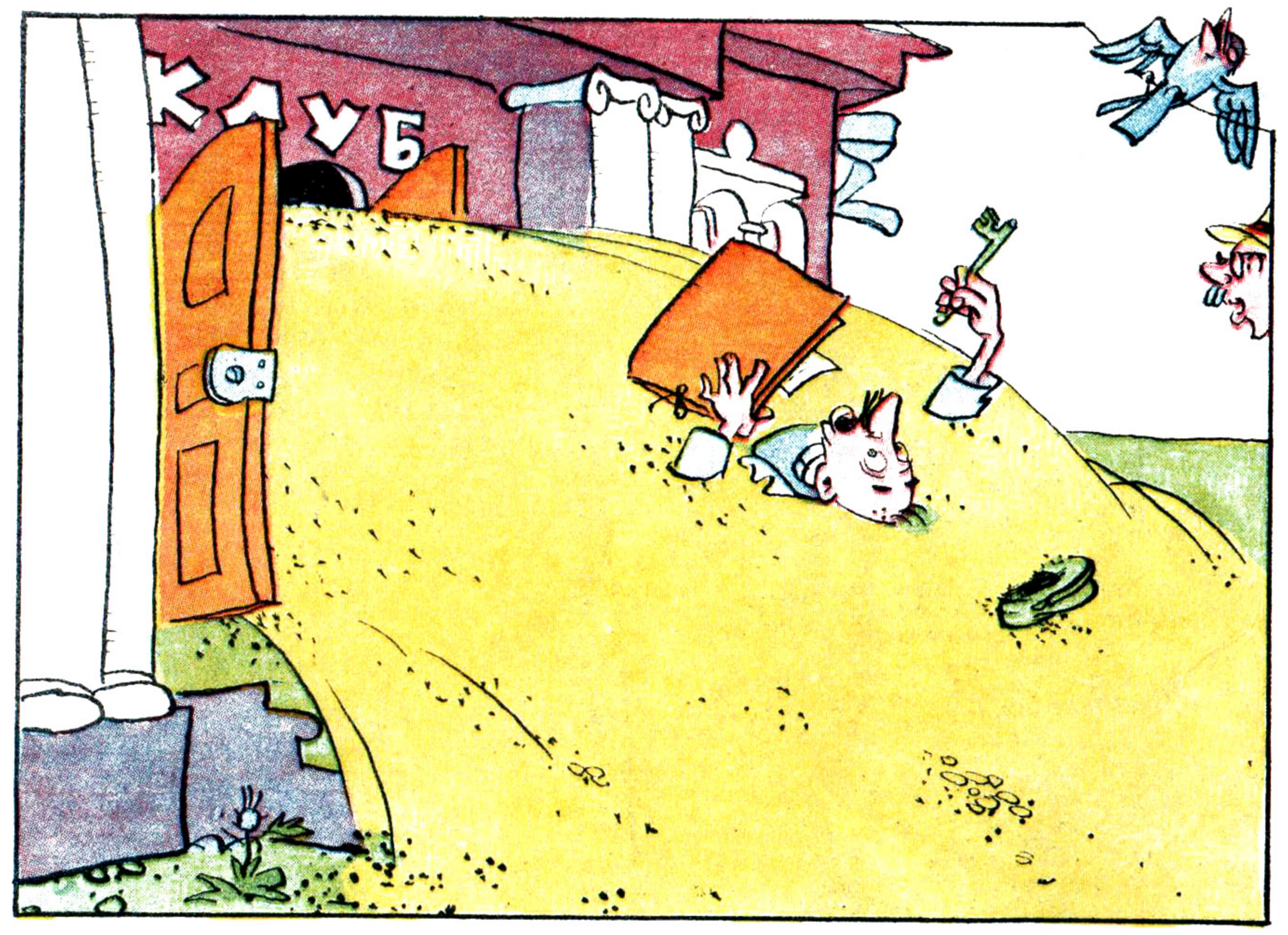

Пошта Перця

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Щоб провести електрику від цукрозаводу до робітничого селища Козова, нам бракує лише високовольтних стовпів. Все інше уже маємо давно.

Згідно наряду облкомунгоспу, «Укрголовліспапірзбут» повинен був відвантажити ці стовпи ще у червні.

Гроші ми на адресу цього збуту давно переказали, керуючому багато листів написали, не одну й телеграму ударили, а з Києва, де міститься цей трест, — ні звуку.

Що робити, Перче? Може, ми швидше відповідь одержимо, коли звернемось безпосередньо до самих високовольтних стовпів?

ПИЛИПЕНКО,
секретар Козівського РК КПУ.
Тернопільська область.

ПЕРЧИКУ, ГОЛУБЧИКУ!

Не питай, чого в мене заплакані очі... Не питай, чого чорними слізьми плачуть багато таких, як і я, жителів приморського міста, що мають нещастя бути сусідами Одеського толевого заводу... Спитай краще у директора цього заводу, чи перестане він обкурювати сажею прилеглі вулиці. Заодно довідайся в нього, чи збирається він виконувати постанову виконкому Одеської міськради, що зобов'язала його в місячний строк надбудувати заводську трубу і припинити спалювання в печах толевих відходів.

Оскільки цей місячний строк минув багато-багато місяців тому, то, мабуть, Перче, не гріх буде спитати і керівників виконкому нашої міськради, чи знають вони що-небудь про такий метод роботи, як контроль виконання власних постанов.

Одеса. **І. РИБАЛКО.**

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Не можу не описати тобі, як добре працюють у нас на вул. Боброва, в тупику трамвайного маршруту № 8, магазин «Вино» № 214 та (через два будинки від нього) буфет. Відкриваються вони рівно о 7 годині ранку. Вино й горілку відпускають у необмеженій кількості. Не те, що кіоск «Союздруку» (проти магазина «Вино»). О 7 годині він іще «спить», і о 8-ій не прокидається. «Вино» і буфет встигають уже виконати й перевиконати свій план, а кіоскерки «Союздруку» нема й нема. Та й добре, що немає, бо, коли подумаєш, скільки образ треба зазнати, поки купиш газету, то краще знову до «Вина» чи до буфету податися. Там продавці куди ввічливіші!

Правда, по газету можна збігати на привокзальну площу — це недалечко. Та краще не бігати. Там кіоск «Союздруку» теж відкривається за примхою кіоскера, який характером своїм нічим не поступається перед своєю колегою з вулиці Боброва.

Така, Перче, картина у тупику трамвайного маршруту № 8: газет і журналів ніколи не докупишся, а вина — хоч залийся.

М. КУЗІН,
редактор фабричного «Крокодила».
м. Дніпропетровськ,
9-та взуттєва фабрика.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи не потрібен тобі до твоєї мітли ще й бавовнообприскувач? Якщо потрібен, завітай на станцію Каланчак, Одеської залізниці. Тут цих обприскувачів — ціла гора, аж на півтора мільйона карбованців. Лежать вони ще з 1952 року просто неба на землі, а їхні господарі — керівники радгоспу «Каховський № 2» і дивитися на них не хочуть.

Поряд з тими бавовнообприскувачами стоїть локомобіль. Той самий локомобіль, який ще п'ять років тому прибув на адресу радгоспу ім. К. Маркса і якого керівники радгоспу так і не спромоглися перевезти зі станції на місце. А тепер, мабуть, і зовсім забули про нього, як забули про свої бавовнообприскувачі керівники радгоспу «Каховський № 2».

Чим би, Перче, обприскати цих забудькуватих господарів, щоб привести їх до пам'яті?

І. ТІМОНОВ,
черговий по станції.

МИЛИЙ ПЕРЧЕ!

Палац культури для робітників Дніпродзержинського азотно-тукового заводу ще тільки будується, а т. Німенський — керуючий трестом «Дніпрохімбуд», який споруджує цей культурний заклад, уже подбав про розгортання гурткової роботи. Особливо активно працює гурток цікавої математики.

Минулого року будівельники освоїли приблизно 7 процентів асигнувань, виділених на будівництво палацу, а цього року — трохи більше 1 процента.

Гуртківці тепер змагаються: хто швидше обчислить, коли при таких темпах роботи в новому палаці відбудеться перший концерт? Через 10 чи 15 років?

Учасники художньої самодіяльності теж не гають часу. Вони готують оригінальний репертуар з старовинних пісень і танців періоду початку будівництва.

М. КТІТАРЕВ,
редактор заводської газети «Серп і молот».
Дніпродзержинськ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Які ти знаєш засоби зв'язку? Є, як відомо, сигнальні, телефонні, телеграфні, радіо, поштові і кур'єрські зв'язки. Є, зокрема, голубина пошта. Але жоден з цих засобів нам не підходить.

Уже більш, як півроку, машинобудівний завод ім. 15-річчя ЛКСМУ не може добитися у Сталінському раднаргоспі вчасно запланованих йому 400 кг органічного скла і 300 кг ультрамарину. Дзвонили телефоном начальникові відділу постачання Липнягову, він сказав: «Зайдіть». Прийшли, Липнягов відповідає: «Мені ніколи». Написали листа, але Липнягов повернув його на завод з такою резолюцією: «Дуже прошу скоротити нікому непотрібне листування з тих питань, які можна з'ясувати телефоном». Написали ми ще одного листа і знов він повернувся на завод. Виконуючому обов'язки начальника управління машинобудівної промисловості Г. Шапіро не сподобався, бачите, тон нашого листа.

Як же нам зв'язатися з працівниками раднаргоспу? Як добратися до цих вередливих та примхливих постачальників? Чи не хочуть вони, щоб ми з гітарами серенади їм під вікнами співали?

Ф. ВИРИКОВ.

м. Сталіно.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Є у Рахові картонна фабрика. Не подумай, Перче, що це іграшкова фабрика, ні, — її так названо тому, що на ній виробляється картон. Ця фабрика щомісяця спалює чимало вугілля, яке для неї поставляється через станцію Рахів.

Від того вугілля нам, транспортникам, уже так жарко, що часом і дихати важко. Прибуває його майже вдвічі більше, ніж фабрика спалює, і всі лишки скупчуються на станції. За кілька років виросли високі гори. А директор фабрики заявляє, що це в Києві, в «Укрвугільзбуті» так мудро планують і що він сам уже цьому не радий.

Покажи, Перче, оце фото київським начальникам-постачальникам і попроси їх трошки передихнути. Доки ж можна такі гори вернути? Хай трудяги побережуть своє здоров'ячко, а заодно й державну копієчку.

Д. БОНДАР,
начальник станції Рахів, Львівської залізниці.

ЗОЛОТІ ОГІРКИ

Це було років чотири тому. Директор заводу «Криворіжсталь» Федір Федорович Рязанов обіцяв тоді «оперезати» Кривий Ріг смугою теплиць і парників.

Федір Федорович знав, що говорив: скільки відходів теплової енергії витрачалося тоді даремно, зігріваючи атмосферу!

У тому, що директорові слова не розходяться з ділом, мали змогу переконатися всі. Ще в 1954 році у Зеленому місті було відведено 10.000 квадратних метрів кращої землі під будівництво теплично-парникового комбінату металургійного заводу.

Не минуло й трьох років, як завод і його підрядник — трест «Криворіжбуд» встигли спорудити капітальну цегляну огорожу, завезти і скласти у дворі парникові рами та інші будматеріали. Словом, освоїли два з половиною мільйони карбованців і створили додаткову базу для постачання індивідуальних забудовників цеглою, склом, дошками. І індивідуальні забудовники з ентузіазмом почали розтягати будівельні матеріали завезені для майбутньої теплиці. Дніпропетровський раднаргосп недавно «підкинув» «Криворіжсталі» ще 900 тисяч карбованців на будівництво тепличного комбінату (Правда, ці гроші ніяк не можуть видряпатись з паперів на об'єкт, бо ніхто того об'єкта не будує).

Але «криворіжсталівцям» повезло. При об'єднанні підприємств завод одержав у спадщину від коксохіміків вже функціонуючу теплицю.

Зраділи на заводі, вирішили огірками почастуватися.

Хрум-хрум, начебто не погані на смак. А бухгалтер на рахівниці клац-клац:

— Не погані, кажете? Мало сказати не погані, золоті вони. Кілограм таких огірочків коштує всього-на-всього сто сорок вісім карбованців.

Золоті огірки відразу ж здалися Федорові Федоровичу гіркими, і він наказав:

— Знести теплицю, щоб і сліду від неї не залишилося!

І справді — сліду не залишилося. На землі. Зате залишився слід у товстенних бухгалтерських гросбухах, бо теплиця ніяк не хотіла зноситися сама. Вона, гемонська, звикла золоті огірки на світ народжувати і її важко було без грошей зрушити з місця. На похорон теплиці було витрачено ще 26 тисяч 86 карбованців 81 копійку. Дорогувато навіть для такої теплиці, що родила золоті огірки.

Федір Федорович Рязанов, кажуть, авторитетний металург і господарник. Цікаво було б почути його думку про всю історію, з золотими огірками!

Г. ЛАСКАВИЙ.
м. Кривий Ріг.

Петро і НИВА

Петро в степу орав, а потім волочив,
А тут і дощ рілличку примочив,
Аж свіжістю запахла грудка кожна.
Тепер і сіять можна.
Та що ж посіяти? Пшеницю золоту!
Ні, з дуру взяв посіяв блекоту.
Зібрав увосени свій урожай на полі,
Наївсь його, та й збожеволів.
Сказати правду треба до кінця:
Що голови в діток, як нивка ця,
Посій науку в них погану,
А з них тоді й ростуть стиляги,
хулігани...

І. ХОМЕНКО

Мал. С. САМУМА

А МОЖЕ КЛЮНЕ...

«Американці, у печери!»

Вашінгтон — «місто чудес» буржуазного гатунку. Славиться столиця США і своєю фауною — норками, вікунями, чинчилами, звичайно, на спинах дам відповідальних політиканів, скунсами на двох ногах (але «фауна Вашінгтона» — окрема тема), і своїми хабарниками, малими і великими, і своїми дивовижними скандалами — всякі такі «чудеса» там бувають.

Але нема добра без лиха. Дехто нарікає, що в цьому, за словами сенатора Фулбрайта, «раю для дурнів», створеному «магічним жезлом» апостола ядерної війни Даллеса, нема... однакової справедливості для всіх спекулянтів-хабарників: великих винагороджують, навіть постами перших помічників президента, а малих карають.

Уже кілька років тому, наприклад, стало відомо: печери готові. Якщо даллесам таки вдалося б розв'язати ядерну війну, весь американський уряд негайно переселиться в ці печери.

Отож хитрий бізнесмен Меррей взявся за діло. Він нікого не знав з високопоставлених чиновників у Вашінгтоні, але це зовсім не перешкодило йому наперед здавати в оренду за низьку оплату резиденцію президента, Білий дім, будинки конгресу на Капітольській горі, Пентагон та ін. У них мали відкриватися ресторани, кафе-шантани, доми розваги і розпусти, всілякі інші такі бізнеси — негайно після евакуації американського уряду у печери.

Люди, ласі на легку і скору наживу, знайшлися: вони дали спекулянтові сотні тисяч доларів для того, щоб підкупити генералів у Пентагоні, бо вони погодилися здавати будинки в оренду. Для цієї мети націоналістичний шахрай Богдан Катамай обманув свого тестя на кілька десятків тисяч доларів, два українські римо-католицькі попи вкрали з церковної каси щось 200 тисяч доларів. Вони сподівались «заробити» мільйони.

А Меррей жив, як ковбасний король, водив своїх клієнтів по Вашінгтону, показував їм державні будинки, радив, де і який бізнес буде добре в них відкрити, і дуже щедро трактував їх — аж доки його не зловили, а потім засудили на шість місяців до ув'язнення.

Обуренню Меррея не було краю.

— За що? — запитував він суддю, трясучись від гніву. — Тільки тому, що я малий спекулянт, а не великий? За те, що я продавав їм кота в мішку? Це було моє діло — я вів законний бізнес. Якщо мої клієнти думають, що я їх обманув, то це їхня власна вина. А хіба вони нікого не обманули, не вкрали гроші? Вони ж давали гроші для того, щоб підкупити генералів у Пентагоні! Значить, є в нас такі люди, які здатні і готові когось підкупити, і є в нас такі люди, які готові підкупитися. У нашій вільній демократії все можна — можна продавати воду всіх океанів, всю атмосферу, всі планети і всі зірки, квитки подорожі до Марса... Хіба не так роблять великі спекулянти на нью-йоркській біржі, коли продають акції на золото, яке ще не знайдене, або на нафту, якої нема? Чому їх не карають? Несправедливо!..

Ця «несправедливість» послужила хорошим уроком для іншого хитрого бізнесмена, Артура Реймонда Шульца, коли він взявся за діло. Шульц вів бізнес таємно, але ефективно, справно. У першу чергу, він організував спілку продажу місць для печер в американських горах під назвою: «Американці, у печери!» Потім він послав своїх молодших партнерів відкрити канцелярії фірми в Нью-Йорку, Міамі, Пітсбергу, Чікаго, Клівленді, Лос-Анжелосі, Сан-Франціско та інших містах. Все було розроблено точно, все було напоготові, включно з проектом широкої і гучної реклами, але всі мали чекати, бо план був такий: при відповідній нагоді, коли сам Шульц дасть сигнал, вдарити в усі барабани реклами, продавати вдень і вночі місця для печер тільки один тиждень і потім, взявши всі гроші, зникнути — до зустрічі в Гавані, на Кубі.

Шульц знав, що у Вашінгтоні неминуче знову заговорять про печери.

І він не помилився, чекати довелося недовго, скоро всі газети під величезними заголовками: «160.000.000 загинули б, якби 150 американських міст були бомбардовані водневими бомбами» сенсаційно інформували з Вашінгтона:

«Підкомітет палати представників США тільки що звільнив для публікації дотепер секретний документ дослідів про те, що майже всі американці — 160.000.000 загинули б, якби 150 міст США були тепер піддані бомбардуванню водневими бомбами. Сенсаційна цифра про можливі ефекти ядерного нападу була виявлена в документі, зготовленому корпорацією Ренда, дослідницьким концерном, який веде досліди найвищого секрету для повітряних сил. Підкомітет знову вимагає від уряду США негайно асигнувати 20.000.000.000 доларів на будову печер».

Це й був той сигнал, якого чекав Шульц. В усіх великих містах його партнери розгорнули несамовиту діяльність. Від фірми «Американці, у печери!» з'явилися такі реклами:

«Американці! Ви хочете жити? Ми знаємо, що ви хочете жити, але ваше життя — в страшній небезпеці! Чи хочете ви бути серед тих 160.000.000, які загинуть під час ядерного нападу? А ви, безсумнівно, перетворитесь абсолютно в ніщо від ядерного вогню, якщо не забезпечите себе тепер місцем для печери. Ми маємо такі місця у горах. Не гайте часу ані хвилини! Приходьте до нас сьогодні — вдень або вночі. Завтра буде запізно!»

Ніхто не знає, скільки мільйонів доларів витратили перелякані американці, переважно середні і малі бізнесмени, купуючи неіснуючі «місця для печер». Не минув і тиждень, як Шульц, відчуваючи небезпеку, дав своїм партнерам сигнал зникнути. Самого його, однак, арештували в Міамі на борту літака за кілька хвилин перед вилітом до Гавани. Грошей при ньому не знайшли, бо він уже переслав їх на Кубу.

Процес, який вівся у Вашінгтоні, викликав велике зацікавлення — не тим, що судили шахрая, який обманув велике число своїх земляків — це, як всі знають, буває щохвилини по всій країні, бо такий уже «американський спосіб життя», а поведінкою Шульца.

— Чи мали ви місця для печер у горах, які продавали? — спитав підсудного суддя.

— Ні, але я намірявся їх в скорому часі набути...

— Шахрай! — кричав люто прокурор.

— Чому ж тоді ви пробували втекти на Кубу? — знову спитав суддя.

— І звідти вигідно вести бізнес у США, навіть вигідніше. Я планував також відкрити у Гавані казино для взаємної вигоди з Батістою, як уже зробило багато американських бізнесменів...

— Шахрай! — кричав далі прокурор.

— Шахрай? — почав розпалюватись Шульц. — Я вам скажу: я чесний американський бізнесмен, як і всі. А хто такий Шерман Адамс, перший помічник президента? Хто такий Берні Голдфайн, його дружок? Хто ж такий самий Джон Фостер Даллес, який привидами війни, великим страхом, примушує американців миритися з тими великими податками, які вони платять для того, щоб великі акули, фабриканти зброї, мали ще більші прибутки? О, я знаю, чому підкомітет конгресу США опублікував свій звіт про те, що загине американський народ, якщо 20 мільярдів доларів не будуть асигновані на будову бомбосховищ! 20 мільярдів, джентльмени, — та це ж величезний ріл-істейт бізнес, на якому великі шахраї добре заробили б! Чому ж не можу й я? Я — в доброму товаристві, я — чесний американський бізнесмен! Ми входимо в новий період американського способу життя, і я, разом з усіма американськими бізнесменами і політичними діячами, генералами і адміралами, кличу:

— Американці, у печери — назад до наших мавпоподібних прародителів!

— Божевільний! Він — божевільний! — кричав прокурор.

Суддя підтакнув головою, але його очі дивилися на грубезний заголовок газети про звіт підкомітету конгресу США: «160.000.000 американців загинули б...»

Артура Реймонда Шульца ув'язнили не в тюрмі, а в домі для божевільних.

Микита ВІШТА.

Торонто, Канада.

Вечірні сутінки над Рейном.

(З німецького сатиричного журналу «Ойленшпігель» — Берлін).

Швейцарський уряд вирішив озброїти свою армію атомною зброєю.

Мал. Л. БОЙКА **(З газет).**

Швейцарський сир з американською сльозою.

З щоденника Вови Недоростка

Нам учителька сказала, щоб ми записували, хто що прочитав або побачив у кіно або в театрі. А хто гарно напише, то можна буде в класі прочитати для всіх... Я сказав, що обов'язково все запишу, а вчителька сказала: «Молодець, Вовочко, пиши — ми обов'язково

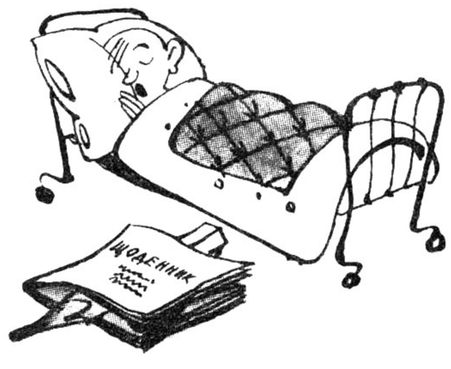

прочитаємо!» От тепер і треба писати! А про що? Книжок я тепер не читаю, бо про шпіонів уже все перечитав, а інші — нецікаві... У кіно до шістнадцяти років важко прорватися, а мені ж тільки до десяти... Ура! Буду писати про телевізор! Це всім можна дивитись. Мамці я сказав, що тепер буду все дивитись, бо завдання таке маю, а мамка сказала, що я кара господня, хоч із завданням, хоч без завдання. І ще додала, коли буду заважати, то схоплю по потилиці. Але я дав чесне піонерське і тепер дивлюсь кожен день усе підряд і записую.

Понеділок. Показували різних коней і всіляких інших корів... А тоді, як одна тьотя чомусь розсердилась на свого дядю і цілувалась з чужим. А тоді знову помирилась з своїм дядею і вони кудись поїхали. І жодної гірки не показали! А картина зветься «Гірки». Та ще й «Круті»?!

Вівторок. Бачив, як чужий дядя і чужа тьотя не спали цілу ніч і все дивилися в стелю, а тоді до дяді приїхала його тьотя і знову виїхала... Це зветься «Посіяли дівчата льон»... А що таке «льон»? Треба запитати у Тольки. Він усе знає.

Середа. Знову дядя сидів у парку з чужою тьотею, а його тьотя сиділа вдома і плакала... А мамка весь час штовхала татка і казала: «Усі ви, мужики, отакі! Любите по боках озиратися!» Це, мабуть, правда, бо я теж, коли переходжу вулицю, то весь час озираюсь на всі боки. І картина так зветься — «Дорога правди».

Четвер. Сьогодні нічого не показували. А у мене цілий день боліла голова і спати хотілося... І все якісь дяді і тьоті перед очима. По арифметиці мені двійку вліпили — хоч би знав за що!

П'ятниця. Знову різних дядь і тьоть показували... Одна все крутилась перед дзеркалом, а тоді бігала по вулиці під дощем. Один дядя спіймав свою тьотю з чужим дядею та я-а-а-к дасть їй по пиці! Ото сміху було! А татко весь час штовхав мамку в спину і казав: «Усі ви, баби, отакі! Вам аби кишеня якнайбільша!» А чим погано, коли кишеня велика? У неї все позапихати можна і сумку брати не треба.

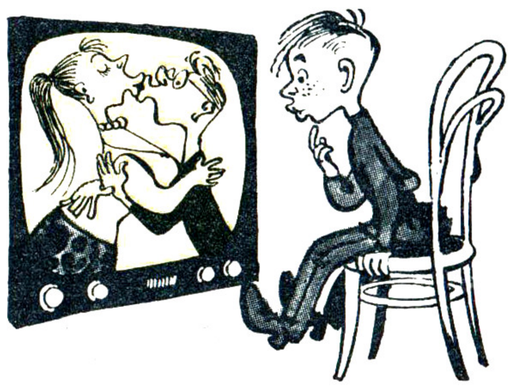

І ще багато різного показували, бо картина зветься «Різні долі». А що таке «долі»? Мабуть, щось погане...

Субота. Сьогодні ввечері будуть показувати «Прекрасну Інкері». Раз «прекрасна» — значить тьотя. І знову, напевно, буде цілуватися з чужим дядею. А ну їх... Набридли.. Краще ляжу спати!

Д. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА.

ТЕЛЕВІЗОР перманьєнт

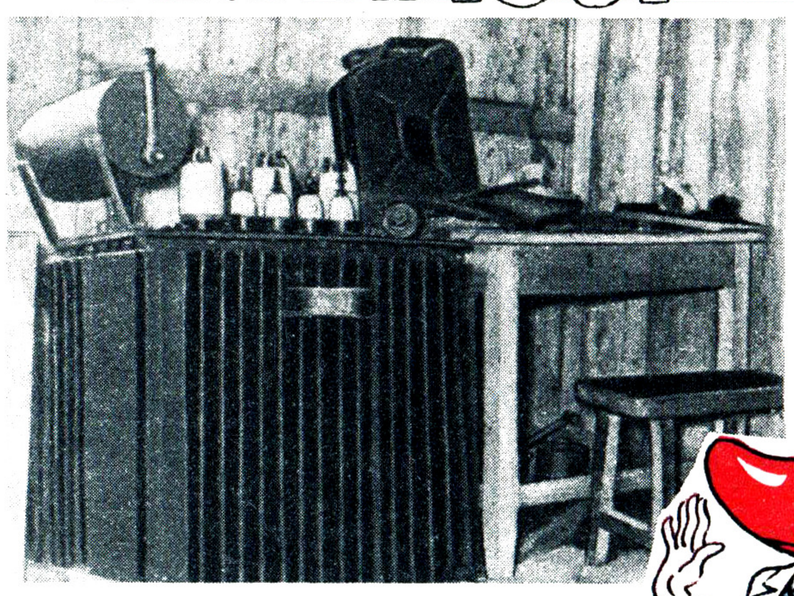

Сьогодні Перець веде свою чергову телепередачу з Чернівецької швейної фабрики № 1. Трансформатор, який ви бачите на екрані, не звичайний трансформатор, а прямий винуватець того, що жінки-робітниці четвертого цеху й досі не перейшли працювати з нічної зміни на денну. Його привезли на фабрику ще в березні 1957 р. й поставили у фабричному сараї. А він замість того, щоб збудувати собі трансформаторну будку й включитися в енергосистему фабрики, стоїть півтора року в сараї й тихо іржавіє. Його вже й директор фабрики т. Пасторенко гудить, і головний механік т. Вайсман лає. А трансформаторові хоч би що — стоїть і киває на начальника постачання т. Бляхера, який повинен чомусь добувати для примхливого апарата кабель та інші дрібниці.

Ну й трансформатори тепер пішли!

На цьому закінчуємо нашу телепередачу. До наступного телебачення, товариші!

Байки

КІНЬ ТА ВІЗНИК

— Ох і втомився я!
Дай відпочину трішки... —
Сказав Коню Візник,
Що лиш тримавсь за віжки.

ЗАЗДРІСНА ВОРОНА

Ворона голосом не вийшла...
Та проте,
Оскільки до пісень немає тями,
Всім мешканцям лісним плете:
— Хіба пролізеш в хор за
Солов'ями...

А. КЛИЧКОВ.

м. Горлівка,
Сталінської області.

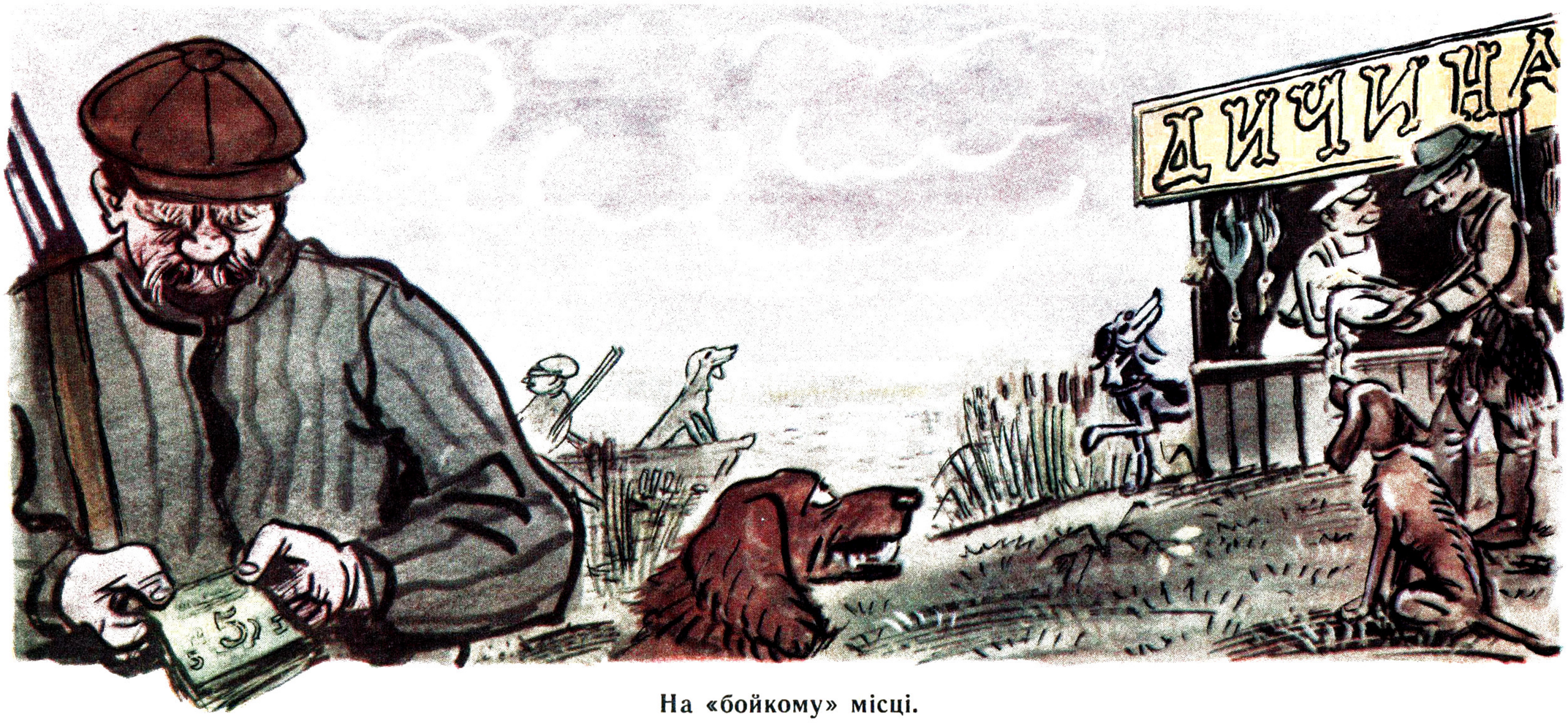

На «бойкому» місці.

Малюнки О. КОЗЮРЕНКА.

КУТОЧОК 40°

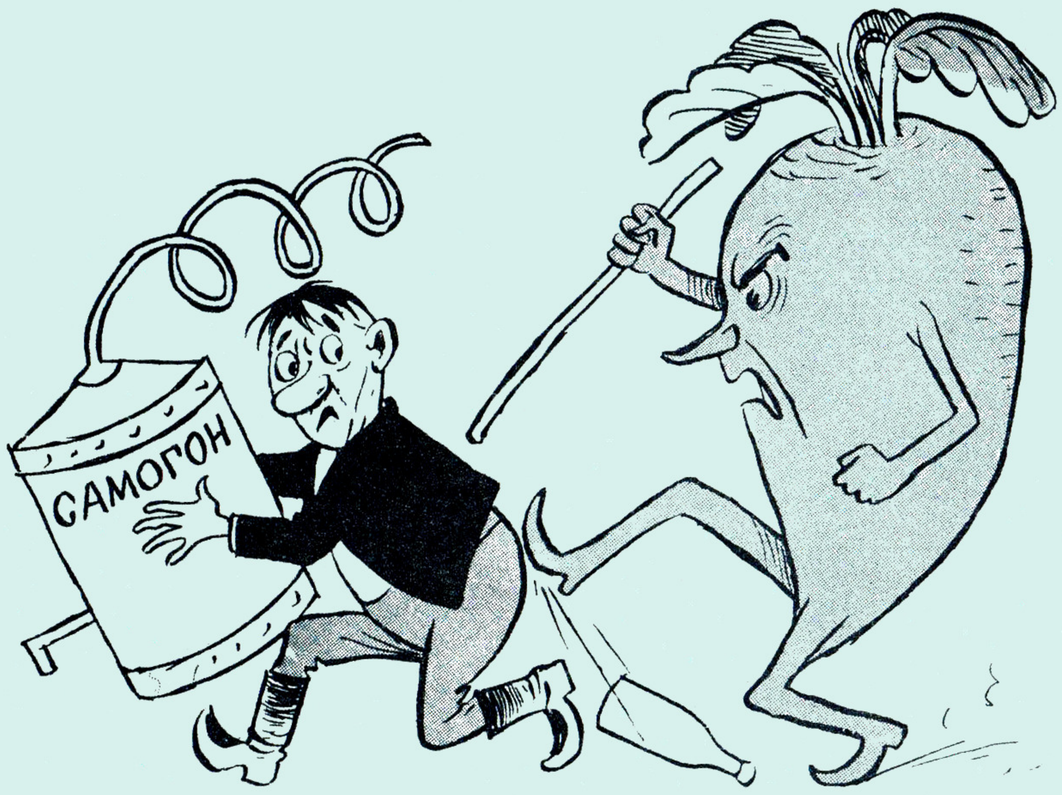

Цукровий буряк: — Доки ти з мене соки питимеш?

— Гляньте, Степаненка виводять.

— Виправляється хлопець, — раніше його завжди виносили.

— Як це ти примудрився сісти на десять діб?

— А це мені раз клюнути!

ВИП'ЄШ ЧАРКУ, ВИП'ЄШ ДВІ...

Мал. К. ЗАРУБИ

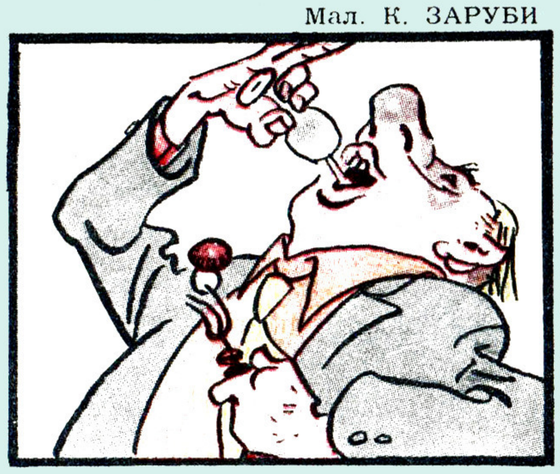

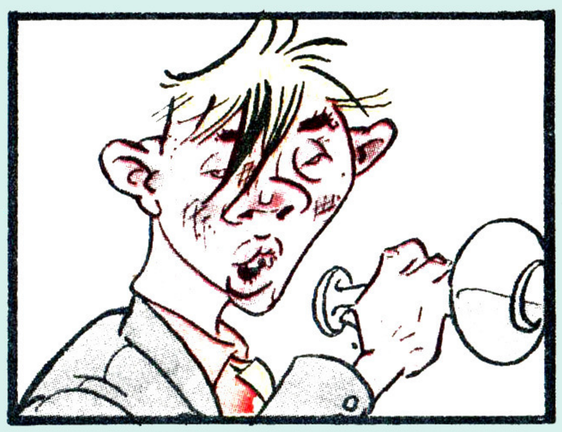

Станеш красивим...

Сильним...

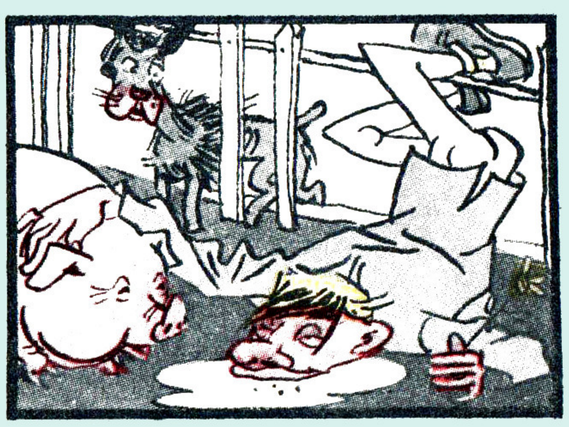

Станеш душею вишуканого товариства...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 7 журналу було вміщено листа шахтарів шахти № 3-3-біс тресту «Кадіїввугілля», які скаржилися на погані житлово-побутові умови.

Заступник начальника комбінату «Луганськвугілля» т. Н. Федоренко повідомив, що за незадовільне будівництво 30 будинків для шахтарів начальника будівельного цеху шахти Димовського з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу було надруковано листа про те, що головний лікар Горохівської санепідстанції (Волинська обл.) Г. Усачов видав колишньому працівникові цієї станції Лапонову Г. І. дві характеристики цілком протилежного змісту.

Як показала перевірка, дійсно, такі дві характеристики було видано. Але одну з них підписав т. Г. Усачов, а другу, під якою було надруковано підпис т. Усачова, насправді написав працівник Горохівського райвійськкомату.

На працівника райвійськкомату за неправильне складення характеристики накладено адміністративне стягнення.

★ Директор Канівського маслозаводу Цвинтарна Н. Н. закрила у с. Таганчі сепараторний пункт і навколишнім колгоспам доводилося дуже далеко возити молоко. Про це писалося у листі, опублікованому в № 7 журналу.

Черкаський трест «Маслосирпром» повідомив редакцію, що Цвинтарну Н. Н. з роботи знято. У с. Таганчі буде збудовано сепараторне відділення.

★ Колгоспники артілі «12-річчя Жовтня», Зноб-Новгородського району, написали до редакції про те, що в колгоспі порушують Статут сільгоспартілі і що тут запущено бухгалтерський облік.

За порушення Статуту сільгоспартілі бухгалтера колгоспу Дегтярьова А. Г. з роботи знято, а голову колгоспу Печерського М. А. суворо попереджено.

★ Редакція одержала відомості про те, що директор Кричільської середньої школи (Степанський район) Ляшенко П. Ю. незаконно видав свідоцтва про закінчення VII класу Коньку К. і Лисому Я. і табель успішності за VIII клас учневі Басистому Т.

Наказом по Ровенському облВНО директорові школи Ляшенку П. Ю. оголошено сувору догану з попередженням. Незаконно видані свідоцтва і табель — анульовані.

★ Редакції стало відомо, що колгосп «Росія» (Володимир-Волинського району) подає фіктивні відомості про поголів'я свиней у колгоспі.

Секретар Волинського обкому КП України т. Д. Аршинов повідомив, що за приписку бюро обкому оголосило голові колгоспу т. Бугаю догану.

★ Голова завкому профспілки Малинського маслозаводу (Житомирська обл.) Пашкевич грубо, нетактовно поводився з робітниками. Про це робітники написали Перцеві.

Факти, наведені в листі, ствердились. Загальні профспілкові збори заводу увільнили Пашкевича від обов'язків голови завкому, вивели його з складу членів завкому і попередили, що, коли він не виправить своєї поведінки, його буде знято з роботи.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (389) (на украинском языке). Підписано до друку 9. IX. 1958 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 16047. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 4863. Тираж 200.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

До відома пасажирів

На зупинці МОЛДАВСЬКА у м. Ново-Українка, Кіровоградської області, сідати в автобус дозволяється лише

БІГУНАМ І СТРИБУНАМ,

які мають перший спортивний розряд.

ЧОМУ?

Самі УЗНАЄТЕ,
коли руки або ноги

ПОЛАМАЄТЕ.

ВИКОНКОМ НОВО-УКРАЇНСЬКОЇ МІСЬКРАДИ.

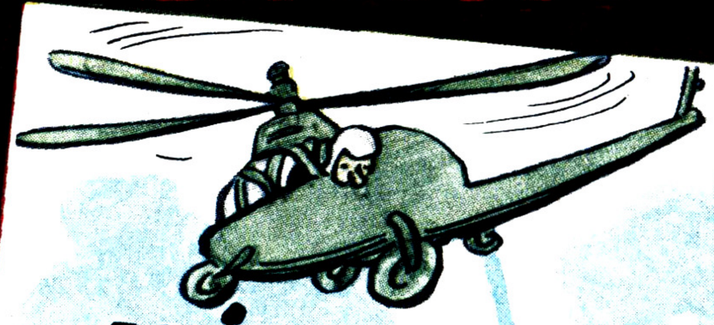

АВІАТРАНСПОРТ—

НАЙЗРУЧНІШИЙ ЗАСІБ ПЕРЕСУВАННЯ Севастопольською вулицею міста Миколаєва. Товариші з виконкому Миколаївської міськради,

КОРИСТУЙТЕСЯ АВІАТРАНСПОРТОМ,

якщо маєте бажання навідатись на цю вулицю і на власні очі переконатися, що навесні, восени і влітку після дощу тут ні проїхати, ні пройти.

Шукаємо

у Сумській області добрих дядьків, які б за велике спасибі відремонтували уже десять років несправний МІСТОК ЧЕРЕЗ ВОРСКЛУ, що з'єднує наші райони.

ГОЛОВА ВИКОНКОМУ ГРУНСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ.

ГОЛОВА ВИКОНКОМУ ОХТИРСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ.

Новий туристський маршрут

СУМИ — станція ТОРОПИЛІВКА.

Вражень не море, а справжні гори!

ГОРИ щебеню перед вокзалом ст. Торопилівка!

ГОРИ щебеню поза вокзалом ст. Торопилівка!

ЩЕБІНЬ — справа!

ЩЕБІНЬ — зліва!

ПОСЕРЕДИНІ — шляхово-експлуатаційні управління — Роменське 602 та Охтирське 604, які місяцями не вивозять того щебеню з станції.

Поспішайте придбати туристські путівки.

Керівникам Сумського облавтошосдору — знижка.

На МУКАЧІВСЬКОМУ хлібокомбінаті (Закарпаття) скоро відбудеться

ВИРОБНИЧА НАРАДА

ПОРЯДОК ДНЯ:

1. Доповідь директора комбінату тов. Урмана на тему «Хоч клоччя, хоч вовна — аби кишка повна».
2. Розповідь одного з найвидатніших бракоробів комбінату про те, що таке мотузка і яка з неї виходить закуска.

ПІСЛЯ НАРАДИ ВІДКРИЄТЬСЯ

Виставка

клоччя, мотузок, шпагату, паперу та інших канцелярсько-господарських товарів, які потрапляють у вироби комбінату.

ДИРЕКЦІЯ.